

Chương 161: Thăm Hiểm Darklands (12) - Cảm Xúc Sau Cuộc Thăm Sát Của Ellen

(Số từ: 3322)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:06 PM 04/04/2023

Ellen, Eleris và tôi ở lại St. Point thêm vài ngày sau khi trở về. Chúng tôi muốn ở lại để quan sát mọi thứ sẽ diễn ra như thế nào và cũng phải bị thăm vấn.

Hugson đang bị điều tra tại St. Point. Nếu những lời cáo buộc trở thành sự thật, sẽ rất khó để hắn sống sót thoát ra khỏi vụ án. Rốt cuộc, hắn chỉ là một gã trịch thượng nào đó ở St. Point.

Cơ hội để chúng tôi bị xét xử vì những vụ giết người đó là khá mong manh. Vì vậy, chúng tôi sẽ được đánh giá dựa trên bao nhiêu lợi ích mà chúng tôi đã mang lại cho bang hội, loại trừ hoàn toàn hình phạt mà chúng tôi đáng phải nhận.

Chúng tôi đã không hoàn thành một yêu cầu.

Do đó, không có bất kỳ phần thưởng nào được đặt ra cho nó và chúng tôi không biết hành động của mình trong tình huống đó hợp lý đến mức nào.

Ngoài ra, nó được coi là một vụ án hình sự. Chúng tôi không thể biết công lao hay phần thưởng của

mình sẽ là gì cho đến khi cuộc điều tra hoàn tất và sự thật được phơi bày.

St. Point và the Points xa hơn một chút về phía nam là nơi các Mạo hiểm giả cấp thấp thường lui tới.

Đối mặt với bằng chứng thuyết phục về một vụ thảm sát đã xảy ra cũng như việc bắt giữ những kẻ tình nghi ở đó, Tiền đồn Exian đã gửi một lượng nhân lực đáng kể.

Các chiến binh, không phải những Mạo hiểm giả, được triển khai đến những nơi thường chỉ có những người thuộc tầng lớp bình dân tràn ngập đường phố.

“Có vẻ như yêu cầu của đội hộ tống sẽ bị gỡ xuống hoàn toàn và được thực hiện bởi những đội quân chuyên nghiệp đó.”

Đó là một phản ứng đối với các Mạo hiểm giả tên cướp, cộng với Klitz Point đã bị phá hủy.

Họ thậm chí còn lên kế hoạch thuyết phục bang hội gửi thêm nguồn cung cấp để họ có thể cướp chúng. Do đó, bang hội đã phải triển khai nhiều nhân viên chuyên môn hơn. Đối với bang hội, việc thủ lĩnh mà họ chọn cho một yêu cầu đã thực sự mơ ước được ăn đồ của họ đã gây sốc đến mức nào.

Chúng tôi đã thực hiện tất cả các nghiên cứu mà chúng tôi phải thực hiện trong thời gian lưu trú vài ngày, vì vậy chúng tôi đã sẵn sàng để di chuyển trở lại.

-Có phải họ không?

-Đúng rồi.

-Chỉ ba người bọn họ giết hết sao?

-Không đời nào...

-Pháp sư này thực sự tuyệt vời như vậy sao? Đây có phải là sự thật không?

-Dù sao cũng nhờ có họ mà ta mới giữ được mạng.

Chúng tôi đã trở thành những người nổi tiếng ở St. Point. Mặc dù chúng tôi đã khiến yêu cầu bị hủy bỏ, nhưng họ sẽ rơi vào bẫy của Hugson và chết nếu không.

Chúng tôi đã giết rất nhiều người, nhưng kết quả là chúng tôi đã cứu được nhiều mạng sống hơn.

Người chết không bịa chuyện.

Cảm giác như lời khen ngợi của người sống đang quay cuồng trong đầu tôi.

Ellen, Eleris và tôi thức dậy muộn nên chúng tôi đang ăn trưa.

Chúng tôi hơi bận rộn với việc bị điều tra và cho cơ thể mệt mỏi của mình nghỉ ngơi.

Vụ việc đã được Ellen giải quyết từ đầu đến cuối. Chính Ellen là người đầu tiên nhận thấy điều gì đó khả nghi, đoán ra điều gì đằng sau nó và phát hiện ra mọi chuyện.

Tôi cảm thấy như suy nghĩ của mình trở nên trì trệ kể từ cuộc đụng độ với băng cướp lớn đó. Hành động bình thường sau khi giết quá nhiều người là không thể, nên đầu óc tôi không hoạt động nhanh như bình thường.

Tôi không thể nghĩ về bất cứ điều gì khác vì khả năng tinh thần của tôi đã đạt đến giới hạn.

Thành thật mà nói, thật kỳ lạ khi tôi đã giữ vững như vậy, nhưng Ellen thậm chí còn kỳ lạ hơn.

“Tôi đã nói là tôi cần thêm kinh nghiệm, nhưng cuối cùng chúng ta lại chọn nhầm loại kinh nghiệm... Chết tiệt.”

Chúng tôi biết rằng chúng tôi phải cẩn thận với người khác, nhưng cả tôi và Ellen đều không muốn có trải nghiệm như vậy.

“...Tôi đã đoán trước được điều đó, nhưng tôi không biết nó sẽ thành ra thế này.”

Tuy nhiên, cô ấy dường như đã biết những gì chúng tôi sắp chứng kiến. Ellen chắc chắn đã đề phòng. Có vẻ như cô ấy là người luôn cảnh giác với người khác hơn bất cứ điều gì khác trong tâm trí.

Artorius đã kể cho em gái mình là Ellen những câu chuyện gì? Tôi không ý kiến.

Như vậy, sự kiện lớn nhất lan truyền khắp St. Point, sự sụp đổ của Als Point, đã được giải quyết. Bởi vì các yêu cầu lớn nhất đã được giải quyết, nên có thể nói rằng không còn gì để làm ở đó nữa. Nếu một người muốn thực hiện các yêu cầu, người ta sẽ phải đi xa hơn về phía nam. Tuy nhiên, đội xe tiếp tế mới được thành lập rất có thể sẽ giải quyết được mọi vấn đề.

“Chúng ta có nên quay lại Exian lần nữa hay...”

“Ồ-ờm...”

Khi chúng tôi cố gắng sắp xếp nước đi tiếp theo, một giọng nói cắt ngang chúng tôi.

Ellen, Eleris và tôi nhìn về phía giọng nói.

Austin đang đứng đó với sự đau khổ, xấu hổ, bối rối và vô số cảm xúc khác khắc sâu trên khuôn mặt anh.

Anh cố gắng mở miệng trong khi chịu đựng tất cả sự xấu hổ đó.

“Tôi xin lỗi, tôi đến đây để cảm ơn mọi người... Nếu không có mọi người, đoàn hộ tống của chúng tôi... tất cả mọi người, kể cả tôi, đều đã chết.”

Nếu không có sự can thiệp của chúng tôi, đoàn xe sẽ khởi hành như cũ, và tất cả bọn họ sẽ bị tàn sát

một cách bất lực. Anh ấy đến với chúng tôi để cảm ơn chúng tôi vì điều đó nhưng cũng để xin lỗi.

Ngay cả khi anh ấy làm vậy vì bị đe dọa, anh ấy vẫn cố gài bẫy chúng tôi. Có vẻ như anh ấy vẫn còn cảm thấy tội lỗi về điều đó.

Anh ấy không cần phải đến xin lỗi với chúng tôi như thế. Chúng tôi không làm điều này vì sự đánh giá cao của Austin. Tuy nhiên, Austin vẫn đến xin lỗi chúng tôi khi anh ấy có thể.

Thế là đủ.

“Được tốt. Đừng lo lắng về...”

“Từ bỏ đi.”

Ngay khi tôi định nói điều gì đó, Ellen nhìn thẳng vào Austin và nói với anh ấy.

“H-hả...?”

“Chỉ cần từ bỏ việc này đi.”

Ellen đang nói với một giọng điệu rất mệnh lệnh, không giống như cô ấy. Nước da của Austin trở nên nhợt nhạt trước những lời nói đột ngột của cô ấy. Ellen nhìn chăm chăm vào Austin và nói với giọng lạnh lùng.

“Anh thậm chí không có kỹ năng để bảo vệ bản thân mình.”

“Anh không có cái nhìn sâu sắc để nhận ra những người nguy hiểm.”

“Anh không có quyền quyết định xem xét những rủi ro mà công việc này đòi hỏi.”

“Ít nhất anh cũng nên biết xấu hổ, nhưng anh thì không.”

Đó là lần đầu tiên tôi nghe thấy Ellen sử dụng ngôn ngữ lạnh mạt như vậy. Tôi cũng bối rối như Austin.

Không tài năng, không hiểu biết, không thận trọng...

Tuy nhiên, anh cảm thấy xấu hổ.

“Hugson có thể là một kẻ thất bại với tư cách là một con người, nhưng hắn đã thành công với tư cách là một Mạo hiểm giả. Tên đó táo bạo, tàn nhẫn và không biết xấu hổ.”

Ellen dường như đã quyết định rằng anh ta phải ngừng làm mạo hiểm giả ngay khi Austin đến xin lỗi chúng tôi.

Lẽ ra anh chỉ nên biết xấu hổ và không xin lỗi, nhưng anh không thể làm thế.

Nếu thiếu thốn như anh thì ít nhất cũng phải thiếu lương tâm mới có thể hoàn thành công việc, nhưng Austin thực sự đã cố gắng giữ vững lương tâm của mình.

Đó là lý do tại sao Hugson trở thành một Mạo hiểm giả xuất sắc. Hắn ta là một kẻ giết người,

nhưng các Mạo hiểm giả chỉ là một nhóm người muốn làm cho nó nhanh chóng.

Những loại hạ nhân đó có thể sống sót tốt hơn bất kỳ ai khác với tư cách là Mạo hiểm giả.

Nếu một người không có kỹ năng để làm bất cứ điều gì theo bất kỳ cách nào, thì người đó không nên trở thành một Mạo hiểm giả.

Tôi không biết nhiều về kỹ năng của Hugson, nhưng hẳn có tư duy phù hợp với Mạo hiểm giả.

Nếu một người không có kỹ năng, thì ít nhất người đó phải thông minh.

Nếu một người không có kỹ năng cũng như không thông minh, thì ít nhất người đó phải thận trọng.

Nếu không phải là những thứ đó, người ta phải vứt bỏ lương tâm và sự xấu hổ của mình.

Nếu một người quá tử tế, người đó phải có khả năng vượt qua sự yếu đuối do lòng tốt của chính mình gây ra.

Anh chàng đó không thuộc về bất cứ điều nào.

Đó là điều mà Ellen đã chỉ ra.

“Tôi không biết liệu anh có phải là một con người thất bại hay không, nhưng là một Mạo hiểm giả, anh chắc chắn sẽ là một kẻ thất bại, vì vậy hãy từ bỏ đi.”

Ellen dường như ghét bất cứ ai muốn trở thành một Mạo hiểm giả vì họ ngưỡng mộ Artorius. Họ

chỉ là những người theo đuổi sự lãng mạn của cuộc phiêu lưu mà không thực sự biết Mạo hiểm giả là gì.

Họ chỉ là những con dê tể thần bất lực. Họ thậm chí không biết rằng họ phải liều mạng chỉ vì những giấc mơ vụng về, phi thực tế.

Họ thậm chí còn không nghĩ rằng mình có thể bị bọn cướp cướp và đâm sau lưng hoặc bị đồng đội đánh vào đầu thay vì đơn giản là chết trong khi chiến đấu chống lại quái vật.

Lời chỉ trích trung thực của Ellen khiến Austin vô cùng bối rối.

“À... V-vâng... Cái đó... Đúng vậy...”

Anh lắc đầu với vẻ mặt khổ sở. Việc anh ấy thậm chí không thể bác bỏ lời nhận xét lạnh lùng của Ellen thật đáng thương.

Austin, người đã khoe khoang rằng anh ta là một phần của nhóm mạo hiểm giả Rank B, thậm chí còn không biết những gì anh ta có thể gọi là của riêng mình.

Có thực sự tốt khi đập tan mọi hy vọng và ước mơ của một người không có gì ngoài thứ đó và chỉ cần gửi họ về nhà?

Ellen đã chọn cách phá vỡ mọi thứ khi những rạn nứt đã hình thành.

Cô bảo anh hãy sống một cuộc sống bình thường. Anh ấy sẽ không lắng nghe cô ấy nếu cô ấy nói chuyện với anh ấy một cách nhẹ nhàng, vì vậy cô ấy phải dùng những lời lẽ cay nghiệt.

Tôi nhìn Austin rời khỏi quán trọ với toàn thân rũ rượi. Anh ta có thể bỏ cuộc và thực sự về nhà, nhưng anh ta cũng có thể đi và nhận một yêu cầu mới ngay cả sau khi nghe những lời đó.

Có lẽ Ellen nghĩ rằng thà sống và khỏe mạnh còn hơn là theo đuổi những hy vọng và ước mơ của mình.

Tuy nhiên, Ellen mở to mắt như không thể tin vào những gì mình vừa nói.

Cô không nghĩ rằng mình sẽ thực sự nói điều gì đó như vậy với ai đó.

“Hãy nói chuyện một chút.”

“...Được.”

Tôi đỡ Ellen dậy và dẫn cô ấy vào phòng.

Eleris nhìn chúng tôi khi chúng tôi lên phòng với vẻ mặt phức tạp.

Sau khi chúng tôi trở lại phòng, tôi đối mặt với Ellen. Cô ấy không biết phải nói gì với tôi. Cô cũng không có lý do gì để nói.

Ellen nhìn chằm chằm xuống sàn với cái đầu cúi xuống.

“Chúng ta có nên quay lại không?”

Tuy nhiên, đó là tất cả những gì tôi hỏi Ellen, người chỉ nhìn chăm chăm xuống sàn một cách trống rỗng.

“ ... ”

Đó là một trong những kinh nghiệm khắc nghiệt mà chúng tôi đã có.

Không chỉ một người, mà cuối cùng chúng tôi đã giết hàng chục người. Tôi tự nhủ rằng mình nên nghĩ về nó sau, nhưng tôi thực sự không có thời gian cũng như khả năng để nghiêm túc xử lý tất cả vì nhiều yếu tố. Ellen tiếp tục đứng thẳng, cố gắng tìm ra mọi thứ.

Ngay cả tôi cũng không thể làm được, vậy mà Ellen đã làm được.

“Cậu không cần phải ép buộc bản thân.”

Vì vậy, việc Ellen căng thẳng về tinh thần hơn tôi là điều tự nhiên. Cô ấy hành động như vậy bởi vì cô ấy nghĩ rằng hành động của cô ấy không chỉ ảnh hưởng đến cuộc sống của cô ấy mà còn của tôi nữa.

Cô ấy có lẽ đã đủ lo lắng và căng thẳng vì điều đó, và sau đó mọi thứ khác đã xảy ra.

Thật kỳ lạ là cuối cùng cô ấy không gục ngã trong tình trạng kiệt sức tột độ đó. Cảm xúc của cô ấy cuối cùng cũng bùng nổ khi nhìn thấy Austin.

Anh ta trông thảm hại đến nỗi cô không thể không nói gì với anh ta, và ngay cả bản thân Ellen cũng ngạc nhiên vì chính lời nói của mình.

...Bởi sự mất kiểm soát của cô ấy.

Đó là lý do tại sao tôi hỏi cô ấy một cái gì đó như thế.

Nếu cô ấy muốn quay lại, chúng ta có thể.

Cô không cần phải ép mình tiếp tục.

"KHÔNG..."

Ellen tựa đầu vào ngực tôi.

"Tôi chỉ cảm thấy mệt mỏi..."

Cô ấy không bắt đầu khóc đột ngột hay gì đó.

Tuy nhiên, khi nói những lời đó, cô ấy tựa đầu vào ngực tôi và không nói gì trong một lúc. Tôi chỉ đơn giản là đứng yên, một tay ôm đầu cô ấy.

Nhưng đó cũng là lúc Ellen bắt đầu run nhẹ như thể cảm xúc của cô ngày càng mạnh mẽ hơn.

Sau khi cô ấy cho tôi thấy một số mặt yếu đuối của mình, cứ như thể những bức tường của cô ấy đang sụp đổ, để cho sự yếu đuối của cô ấy bộc phát qua các vết nứt.

"Tôi... tôi sợ..."

Ellen đang run rẩy.

"Tôi cảm thấy mình bắt đầu giống anh trai mình rồi... Thật đáng sợ..."

"Ý cậu là gì?"

“Tớ đã thề... không quan tâm bất cứ điều gì xảy ra với người khác...”

Dường như có điều gì đó khác làm tăng thêm sự căng thẳng của Ellen.

“Tuy nhiên, tớ... đang làm điều tương tự như anh trai mình...”

Vô số người sẽ chết nếu chúng tôi không tiêu diệt được bọn cướp đang chiếm đóng Klitz Point.

Vì vậy, Ellen đã quyết định tiêu diệt tất cả chúng. Cô không ngần ngại để bàn tay vấy máu của mình.

Cô sẽ suy nghĩ về hành động của mình sau. Cô ấy phải suy nghĩ về các bước tiếp theo của mình trước tiên và đưa quyết định của mình vào hành động.

Tuy nhiên, khi dần xử lý những gì đã xảy ra, Ellen nhận ra một điều.

Cô thề sẽ sống cuộc đời của mình mà không hy sinh mọi thứ vì lợi ích của người khác như anh trai mình đã làm, nhưng khi tình huống như vậy xảy ra, cô đã thực hiện những hành động mạo hiểm mà không hề nghĩ đến lợi ích của bản thân.

Cô đã giết người để cứu sống những người khác.

Ragan Artorius hẳn cũng đã hành động tương tự như vậy.

Lúc đầu, anh ta hẳn chỉ có một ý thức bình thường về công lý. Nếu đó là điều gì đó trong khả năng của anh ấy, anh ấy sẽ làm điều đó - đại loại như vậy.

Rốt cuộc, cứu mạng ai đó không bao giờ là một điều xấu, phải không?

Tuy nhiên, khi lặp đi lặp lại những hành động như vậy, ý thức trách nhiệm sẽ hình thành trong anh.

Đầu tiên, chỉ là một vài, sau đó là hàng tá, rồi hàng trăm, cho đến khi vượt quá hàng ngàn.

Cuối cùng, anh ta được tôn sùng như một anh hùng mà việc cứu mạng ai đó là chuyện đương nhiên.

Và cuối cùng, anh ấy đã đạt đến điểm mà anh ấy coi việc hy sinh ngay cả mạng sống của mình vì lợi ích của người khác là điều hiển nhiên.

Vì vậy, cứ như vậy, anh ta đã giết được Ma vương để đổi lấy mạng sống của chính mình.

Ellen vô cùng sợ hãi khi nhận ra mình bắt đầu có những suy nghĩ giống anh trai mình. Cô không bao giờ muốn trở thành như vậy, nhưng cô đã gần như ngay lập tức thực hiện bước đầu tiên của mình theo hướng đó.

Cô không hối hận.

Dù sao cứu mạng người cũng không có gì đáng tiếc.

Cô ấy nhận ra rằng cuối cùng thì cô ấy cũng đang thực hiện những hành động giống như Ragan Arotirus và bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Gần như có cảm giác đó là thứ gì đó đã ăn sâu vào cô ấy, như thể nó đang chảy trong máu của họ.

“Đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Tôi làm bầm và kéo đầu cô ấy gần ngực tôi hơn một chút.

Phải.

Tôi biết cô ấy lo lắng về điều gì.

“Bất cứ ai cũng sẽ đưa ra lựa chọn đó trong tình huống đó.”

Tuy nhiên, cuối cùng, nó không có gì nhiều.

“Mọi người sẽ làm điều này nếu khả năng của họ cho phép.”

Có những người có thể và không thể làm điều gì đó như thế.

Có rất nhiều người ngoài kia sẽ có lựa chọn giống như chúng tôi.

“Chúng ta có thể làm điều đó, vì vậy đó là lý do tại sao chúng ta đã làm điều đó.”

“Không có lý do nào khác.”

Chúng tôi đã đưa ra một quyết định chung.

Quá trình và kết thúc là bất cứ điều gì khác thường, nhưng quyết định của chúng tôi còn hơn cả bình thường.

Cô ấy không đưa ra lựa chọn đó chỉ vì cô ấy là em gái của Artorius.

Đó là điều cô phải tin.

Cô ấy không bình thường, nhưng cô ấy phải tin rằng cô ấy bình thường.

Tôi không thể để bất kỳ chỗ nào cho những lo lắng và đau khổ của cô ấy sinh sôi.

"Là vậy sao..."

"Ừ, thì là thế đấy."

Sự run rẩy của Ellen dần lắng xuống.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading